

Efesierbrevet

"De heligas kallelse", "Drottningen bland breven", "Guds uppenbarade hemlighet", "Nya Testamentets alper", "Församlingen - Guds mysterium", "Vad Gud har tänkt med församlingen."

Författare: Paulus enligt 1:1.

Mottagare: Församlingen i Efesos, enligt 1:1. Dock är orden *"i Efesos"* utlämnade i våra äldsta handskrifter. Det tyder på att brevet är ett rundbrev, som kanske först sändes till Efesos för att sedan spridas ut över regionen. (Kanske även till Laodikeia, Kol 4:16) Församlingen var grundad av Paulus, Apg 18:19-21, under Paulus andra missionsresa. Församlingens utveckling beskrivs även i kapitel 19. Efesos var känt för sin Diana/Artemis-dyrkan. Gudinnans tempel räknades som ett av världens sju underverk. Efesos var också provinsen Asiens huvudstad, och knypunkt mellan Asien-Europa. Den tredje största staden i världen.

Namn och bakgrund: Efesierbrevet är förmodligen Paulus sjunde brev. Det är ett av de s.k. "fångenskapsbrev". (De övriga är Filipperbrevet, Kolosserbrevet och brevet till Filemon.) Brevet har stora likheter med Kolosserbrevet, och skrevs förmodligen vid samma tillfälle, under Paulus fångenskap i Rom, omkring år 60.

Kolosserbrevet avhandlar hur Gud uppenbarar sin härlighet genom Jesus Kristus. Efesierbrevet avhandlar hur Gud uppenbarar sin härlighet genom kyrkan - Jesu Kristi kropp på jorden.

Nyckelvers: Ef 1:22-23

Nyckelord: Församlingen

Nyckeltanke: Församlingen som Kristi kropp. Därför kallas Efesierbrevet *"församlingsbrevet"*.

Indelning:

I. Församlingen inför Gud, kap 1-3

1. Upprättade och välsignade, kap 1

- a. Han har gjort oss heliga, 1:1-2
- b. Han har välsignat oss..., 1:2-14
- c. ...långt mer än vi förstår, 1:15-23

2. Vända till varandra, kap 2

- a. Gud har gjort upp med syndens konsekvenser i våra liv, 2:1.10
- b. Gud har gjort upp med syndens konsekvenser i våra relationer, 2:11-22.

3. På knä inför Fadern, kap 3

- a. Genom församlingen uppenbarar Gud sin avsikt med världen, 3:1-13.
- b. Bön: -Gud låt din församling förstå!, 3:14-21.

II. Församlingen i världen, kap 4-6

1. Ett nytt folk, kap 4

- a. Enade, 4:1-6
- b. Växande, 4:7-16
- c. Annorlunda, 4:17-32

2. Med Gud som föredöme, 5:1-33

- a. Lämna vi mörkret..., v.1-7.
- b. ...för att leva i ljuset v.7-20.

3. I kamp mot ondskan..., 5:21-6:24

- a. ...behöver vi integritet, 5:21- 6:9
- a. ...behöver vi Guds rustning, 6:10-18
- b. ...behöver vi varandras förböner, 6:19-20
- c. ...behöver vi våra vänners stöd och uppmuntran, 6:21-24

Bilder av Guds församling: Ur temat "*Församlingen - Guds mysterium*" utvecklar aposteln sex olika bilder, som var för sig, och tillsammans, förklarar Guds oerhörda tanke med sin församling.

I det första kapitlet talar Paulus om församlingen som EN KROPP, 1:22-23.

I det andra kapitlet talar han om församlingen som ETT TEMPEL, 2:22-23.

I det tredje kapitlet talar han om församlingen som ETT MYSTERIUM, 3:8-10.

I kapitel fyra läser vi om församlingen under bilden av EN NY MÄNNISKA, en ny mänsklighet, 4:23-24.

I det femte kapitlet talar Paulus om församlingen som EN BRUD, 5:31-32.

Slutligen läser vi i kapitel sex om församlingen under bilden av EN SOLDAT, 6:13.

Kapitel 1

Alltför sällan ägnar vi oss åt textstudier, där vi sitter ner för att läsa den nakna bibeltexten, och fundera över vad den egentligen säger. Förhoppningsvis har vi ett personligt samtal med Gud, där vår enskilda bibelläsning blir en viktig del. Fast gjorda undersökningar visar en tragisk utveckling mot att Bibeln bli en allt mindre läst bok - också i kristna hem.

Så urvattnas vi, och blir tillslut både uppgivna, fattiga och lättlurade. Vem hör idag om profeten är falsk? Ska det bedömas efter hur vi känner det eller inte när någon säger: *-Så säger Herren!* Vi behöver lära oss att arbeta med de bibliska texterna, och den som tar sig tid ska bli rikligt belönad.

Här har vi nu en bibeltext. Det är ord som Gud har uppenbarat: 2 Tim 3:16-17. Det är ord som kommer att göra något vi våra liv - om vi tar dem till oss. De kommer att - successivt - befria oss från våra brister, och rusta oss för alla slags goda gärningar. Bara detta gör att vi förstår att man nog inte kan leva ett verkligt kristet liv, utan Guds ord.

Men hur? Hur kan man ta detta till sig.

Vi läser snabbt igenom kapitel. Det innehåller väldigt många, och väldigt djupa tankar. Det är lätt att man upplever det som när man sitter i bilen, på väg genom landskapet, på en motorväg. Det går i 110 km/tim. Du ser dalar och berg, men inga detaljer. Du hinner uppfatta en liten röd stuga vid skogsbrynet, men vet ingenting om vem som bor där.

Så kan man läsa Bibeln. Något kapitel om dagen, innan man somnar, snabbt igenom.

- *Vad handlade det om?*

- *Det var någonting om Jesus, tror jag.*

Nej man ska inte likna bilen som rusar genom landskapet, man ska likna kon som står vid sidan av vägen, och ser lite trött på bilen som flyger förbi. Man ska idissla Bibeln. Man ska äta den, sakta och noggrant, efter en stund kommer tankarna tillbaka, så bearbetar man lite till. Så gör man små upptäckter, och så får man hjälp att ta tag i sina brister, och kraft för goda gärningar.

Ef 1 är ett bra exempel. Det här kapitlet innehåller så många djupa och fantastiska tankar, att om man bara läser snabbt igenom det, är det risk för att man inte uppfattade någonting, förutom en och annan favoritvers, ryckt ur sitt sammanhang.

Alltså måste vi stanna upp.

Det första du behöver göra när du sätter dig ner med en bibelvers är nog att be till Gud att den Ande som har inspirerat orden också ska förklara dem för dig.

Det andra du behöver göra är att fråga dig vad det är för slags text du läser, och i vilket sammanhang den skrevs. Är det en profetia, en undervisande text, en berättelse, ett brev osv.

Idag har vi alltså läst ett brev. Vad kännetecknar ett brev?

Jo, någon skrev det, till någon eller några, av ett speciellt skäl.

Om du finner ett brev på marken, utan avsändare, eller adressat osv. är det inte så lätt att förstå alla ord i brevet. Alltså måste vi ta reda på vem som skrev brevet, till vilka det skrevs och varför. En teolog skulle kalla det för ett isagogiskt studium: d.v.s. att man läser Bibeln översiktligt.

Kapitelöversikt:

UPPRÄTTADE OCH VÄLSIGNADE

- I. Han har gjort oss heliga, v.1-2.
- II. Han har välsignat oss..., v.3-14
- III. ...långt mer än vi förstår, v.15-23.

I. Han har gjort oss heliga, v.1-2.

1. Inledning, v.1-2.

A. *"genom Guds vilja...apostel..."*

Paulus visste om vad som var Guds vilja för hans liv. Vad skulle du ha skrivit om du varit brevets författare. Det var inte Guds vilja att alla skulle bli apostlar, men det var Guds vilja att Paulus skulle bli apostel. Du får bekymmer om du försöker bli någonting Gud inte kallat dig till, eller utrustat dig för. Det högsta du kan få säga om ditt liv är att du är där Gud vill att du ska vara, för när du vet att du är där Gud vill att du ska vara kan du vara tillfreds, och lycklig, och när du provas kommer du att ha en fast grund att stå på.

B. *"till de heliga som... lever i tron på Jesus Kristus."*

Det är svårt för många att tänka på sig själva som heliga. Men det är inte vår standard, eller vår präktighet som gör oss heliga, utan *"tron på Jesus Kristus"*.

i. Det är en förunderlig sak att kyrkan har tagit sig rätten att helgonförklara vissa kristna, som en slags ärebevisning. Kyrkan kan inte göra ett helgon av någon. Det kan bara Gud göra, och det gör han genom *"tron på Jesus Kristus"*.

ii. Denna första vers anger tonen för hela Efesierbrevet. Det är Paulus som, utvald av Guds vilja, förklarar Guds vilja. Han talar om Guds stora tanke med den församling Gud helgat genom tron. Det svindlar direkt!

C. *"Nåd och frid från Gud..."*

Nåd och frid är ord som står tillsammans, om och om igen, genom hela Nya Testamentet. Och alltid i denna ordning - för du kan inte lära känna verklig frid utan att först ha fått lära känna Guds nåd. Många kristna jagar förgäves efter frid. Oftast för att de aldrig har förstått Guds nåd. De tror att frälsningen är en anställning i Guds rike, och gör allt de kan för att få Guds erkännande över sitt liv. Lönen de förväntar sig av detta är frid. Och aldrig finner de den.

För det är inte kristen tro.

Kristen tro är att ta emot nåd från Gud, utan att ha förtjänat hans kärlek, och därigenom ta emot frid, som en oerhörd, generös gåva.

D. *"...från Gud vår fader och herren Jesus Kristus."*

Det är då Guds nåd och frid börjar strömma in över, och in i, våra liv: när Gud blir vår fader, och när Jesus Kristus blir vår herre.

i. Det är de två viktiga balanspunkterna för ett sunt, balanserat kristet liv: Gud blir

min FADER. Jag är hans barn, accepterad som jag är, mottagen av nåd. Men Gud blir också min HERRE. Den som har rätt att leda mitt liv, genom sin vilja. Om du utväljer bara en av dessa sanningar tappar du balansen, och faller snart in i själviskhet, eller in i lagsikhet..

II. Han har välsignat oss, v.3-14.

1. Vad Fadern gjort, v.3-6.

A. *"Han har välsignat oss..."*

Efter en kort inledning kommer Paulus snart fram till det han brinner av att få förmedla till församlingen. Gud har välsignat oss! Han välsignar Gud för att Gud har välsignat oss. Det enda vi har att ge Gud är vad Gud först har gett åt oss. (1Krön 29:14)

i. Paulus tänker nu använda de följande tre kapitlen åt att tala om HUR Gud har välsignat oss. I tre hela kapitel tänker han tala om vad Gud har gjort FÖR OSS! Jag tror att ett av våra största problem är att vi mer tala om vad vi måste göra. Vad jag borde, eller vad alla andra borde. Vår längtan efter väckelse komplicerar ibland detta ytterligare, och får oss att än mer rastlösa piska på varandra: Vi borde be mer, läsa mer, vittna mer och sjunga bättre... Det kan vara sant, och det kan behöva sägas, men ofta tjänar det bara till att vi känner oss allt sämre, och går med alltmer krökta nackar, och allt mindre frimodighet genom livet.

Det är lätt för förkunnaren att börja piska fåren, istället för att föda dem.

Bibeln betonar vad Gud har gjort för oss.

I tre kapitel talar Paulus om detta. Först därefter (4:1) vänder han sig till församlingen med orden: -Lev nu värdigt er kallelse!

När vi väl förstått vad Gud gjort föds nog snart nog viljan att också tjäna Gud.

ii. Vers 3-14 är i grekiskan skriven i en enda oavbruten mening. Detta stycke är ett vattenfall av välsignelser.

B. Han har *"...utvalt oss..."* före världens skapelse.

Längst upp på listan av välsignelser står den att Gud har utvalt oss. Det är riktigt. Att Gud har utvalt oss är en oerhörd nåd. Du skulle kunna säga att du har valt Gud, och det är i någon mening sant. Men du kan framförallt säga att Gud har utvalt dig, och det är oändligt!

i. Innan världen var skapad bestämde Gud oss till att stå heliga och fläckfria inför sig själv.

C. *"...han har förutbestämt oss till att få söners rätt."*

Och förenas med Kristus. Ordet är adopteras. En adoption var i den romerska världen någonting totalt. Den adopterade hade samma rätt som övriga söner och döttrar i familjen. Därtill förlorade han helt alla rättigheter i sin gamla familj. I lagens ögon var han en ny person. Så ny att alla eventuella skulder och förpliktelser som var bundna till det gamla livet sågs som om de aldrig existerat.

2. Vad Sonen gjort, v.7-8.

A. Vi har *"friköpts och fått förlåtelse..."*

I honom, och genom hans blod. "Genom hans blod" är ett uttryck som handlar om allt det som Jesu blod representerar: hans kärlek, hans offer, hans utgivande, fram till det yttersta - döden på korset.

i. Genom hans blod får vi frihet och förlåtelse. Orden hänger verkligen ihop. Den som är tyngd av skuld är inte en fri människa. Förlåtelsen befriar oss.

3. Vad Gud har bestämt, v.9-12.

A. Som en del av den rika nåd Gud ger oss ger han oss kunskap om "*sin viljas hemlighet.*"

B. "*...det beslut om Kristus som han hade fattat från början.*"
Innan jorden skapades visste Gud att människan skulle göra uppror, och falla i synd. Innan jorden skapades visste Gud att han en dag skulle vara tvungen att sända sin son till jorden för att dö för mänskligheten. Redan i skapelsens morgon måste Gud ha beräknat en oerhörd kostnad för att skapa världen.

i. *Så älskade Gud världen att han skapade den fast han visste att han en dag skulle vara tvungen att ge den sin enfödde son, för att den inte skulle gå under.*

C. "*att sammanfatta allting i Kristus...*"
Du har hört att Gud har en underbar plan för ditt liv. Det är sant. Har du också hört att Gud har en underbar plan för sin son. Dit liv kan bara förstås i ljuset av hans liv. Guds plan för världen är Guds plan för sin son.

i. Gud vill sammanfatta - eller föra samman - allt i våra liv under honom. Det är inte kristendom när vi delar upp våra liv i andliga och världsliga sektorer. Allt ska vara en helhet - under Kristus.

ii. Detta är den dag skapelsen väntar så otåligt efter, Rom 8:19-21.

D. "*Vi skall vara Gud till pris och ära...*" Inte bara ge honom pris och ära - VARA!

E. "*... vi som redan på förhand hade satt vårt hopp till Kristus.*" Troligen menar Paulus här de judakristna som ärv hoppet om Kristus. Gamla testamentets offer, och profetior, pekade hela tiden fram mot honom som skulle komma. Genom dessa satte de troende judarna redan på förhand sitt hopp till Kristus.

i. I v.13 skriver Paulus: "*I honom har också ni...*" Alltså har Gud fört både judar och hedningar samman under Kristus.

4. Vad den helige Ande gör, v.13-14.

Gud har gett oss den helige Ande. Vår del är att höra, att tro, och att ta emot.

A. Den helige Andes närvaro är Guds sigill på våra liv. Tecknet på att vi tillhör honom. Det var en bild folket i Efesos förstod. Efesos var en hamnstad. Köpmän kom

från Rom till Efesos. De gjorde sina inköp. Var och en hade sina speciella sigill; ett märke på en ring. På den inköpta varan pressade man in sitt märke i vax. När båten kom till Rom tog en tjänare emot. Han sökte efter sin herres sigill. När han fann det visste han att varan var hans, och tog hem den.

Jesus Kristus har köpt oss, och märkt oss med den helige Ande. Det ska synliggöra vem vi tillhör.

III. ...långt mer än vi förstår, v.15-23.

1. Bön, v.15-16.

A. Motivation för bön, v.15-16.

Dessa sanningar om vad Gud har gjort leder Paulus in i bön. Bön och tacksägelse.

Eftersom Gud tänkt så stora ting för församlingen finns det alltid någonting att tacka Gud för, om församlingen också präglas av:

a. Tro på Jesus.

b. Kärlek till alla de troende.

Det ena kan inte tas från det andra. Tron på Jesus måste leda till kärlek till alla de heliga.

B. Bön om att församlingen ska förstå vem Gud är, v.17.

Ingen bön för församlingen kan vara viktigare än den. Det är den FÖRSTA bön vi bör be för församlingen.

C. Bön om att församlingen ska förstå hur mycket den har i Kristus, v.18-19a.

Orsaken till varför många kristna lever fattiga liv är att de inte förstått hur stort det kristna livet är. Orsaken till ljumhet, och de fall där vi väljer synd är att vi inte förstått hur stort det kristna livet är. Har man inte förstått det kan man sälja ut det kristna livet för nästan hur lite som helst. Därför är detta en viktig bön att be.

D. En beskrivning av den kraft och den makt Paulus vill att församlingen ska lära känna. Jesu uppståndelsekraft. "Om Jesu död är den viktigaste demonstrationen av Guds kärlek... är Jesu uppståndelse den viktigaste demonstrationen av Guds kraft." (Bruce)

i. Samma kraft är nu tillgänglig för "*oss som tror*".

E. Vart denna makt har tagit Jesus, v.22-23.

Den har lagt allt under hans fötter. Den har gjort honom till alltings huvud, inklusive kyrkan!

Sammanfattning: Gud har välsignat oss genom att utvälja oss till att bli heliga och fläckfria, förutbestämt oss till att bli söner och döttrar, friköpt och förlåtit oss genom Jesu blod. Han har gett oss ett evigt arv, och låtit den helige Ande ta sin boning i oss, för att visa inför alla att vi är hans.

Därför vill Paulus be. Denna bild av församlingen föder, för den som åtminstone något annat den, ett behov av att få be för församlingen att den alltmer ska börja förstå och omfatta detta.

När vi gör det börjar Guds kraft att bli verksam i våra liv, och kyrkan blir, inte bara en förening, utan en kropp, där Jesus själv är lika nödvändig för oss som huvudet för en kropp. Han är den som är högst över oss, som ser allt, och som måste få ge sina impulser ut till kroppens olika delar.

Församlingen är en oerhörd tanke. Den har kommit till genom ett initiativ av Gud. Han välsignar den, och ger den kraft. Den är hans. Och inte bara är den hans. På jorden är den också hans kropp!

Det är lätt för oss att se församlingens brister inför oss när vi ber för församlingen. Paulus lär oss istället att först tänka på vad Gud har tänkt med sin församling. Denna bild överväldigar oss och fyller oss med längtan. Denna längtan gör oss till bedjare. Vi kan då inte längre nöja oss med att vara församlingens kritiker. Vi måste, med tanke på Guds svindlande kärlek, bli dess förebedjare.

Kapitel 2

När vi läser ett bibelkapitel snabbt igenom missar vi många viktiga detaljer. För att få tag på dem behöver vi gå tillbaka och läsa om och om igen. Ibland behöver vi också skaffa oss bakgrundsmaterial. Viss insikt i tidens seder och bruk, sätt att se på saker och ting, kan ibland också vara nödvändig. Vi måste komma ihåg att Bibeln skrevs i en verklig historisk situation. Orden är tidlösa. Budskapet gäller, men för att förstå vad orden betyder för oss idag behöver vi ibland först försöka förstå vad de betydde för de människor som först mötte dem. Det är viktigt att vi *lär oss* att läsa Bibeln, *lär oss* att arbeta med bibeltexterna, för att kunna tillgodogöra oss budskapet och förstå Guds vilja. Det är ett grannliga arbete, som varje kristen bör vara överlåten till.

Nu följer vi texten, vers för vers. Vi kommer då att se att det vi kanske bara anade en del av successivt kommer att växa inför våra ögon till att bli ett alltmer nyanserat och rikt budskap. Förhoppningsvis växer vår tacksamhet i takt med det vår förståelse.

Det kapitel vi läst är en av de tydligaste och starkaste sammanfattningar av evangeliet i brevlitteraturen. Det kan delas upp i två större stycken:

v.1-10, som handlar om frälsningens konsekvenser i våra liv.

D.v.s. vad frälsningen betyder för oss som enskilda individer.

v.11-22, som handlar om frälsningens konsekvenser i våra relationer.

D.v.s. vad frälsningen betyder för vår relation till andra människor.

Alltså tecknar detta kapitel bilden av korset. Först korsets lodräta stam - vår relation till Gud: därefter korsets utsträckta armar - vår relation till andra människor.

Kapitelöversikt:

VÄNDA TILL VARANDRA

I. Frälsningens konsekvenser i våra liv, 2:1-10

II. Frälsningens konsekvenser i våra relationer, 2:11-22.

I. Frälsningens konsekvenser i våra liv, 2:1-10

1. Under synden, v.1-3.

A. *"Ni var döda genom era överträdelser och synder..."*
"Och Herren Gud befalldes mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du inte äta, ty när du äter av det, skall du döden dö." (1Mos2:16-17) Redan från första början visade Gud att syndens yttersta konsekvens var döden. (J.f.r. Rom 6:23) Människan åt av trädet, och hon dog. Ja, inte direkt. Adam och Eva levde många år till, men från den stund de åt av den förbjudna frukten var döden ett faktum i deras liv. Som när man skiljer en ros från busken. Den ser levande ut när du sätter in den på bordet - men bara en stund till. Den är skild från sina rötter. Den dör. På samma sätt när människan skiljs från Gud - livets källa. Vår förbindelse med våra rötter bryts, och vi märks av döden. "Ni var döda..." p.g.a. "era överträdelser och synder".

i. Ordet överträdelse handlar om att ha trätt över gränsen, överskridit gränsen för det tillåtna. Brutit förtroendet. Ordet synd är på grekiska "Hamartia" och betyder ungefär att missa målet. Synd är alltså att missa målet för sitt liv. Och den yttersta

konsekvensen är död.

Kristendom handlar om liv eller död. "*Ni var döda...*" Inte bara sargade. Inte bara sjuka. Inte bara i ett svårt läge. Döda.

ii. En teolog vid namn Gaebelein skriver om några avgörelsekort han sett under en evangelisationskampanj där man utmanat människor att skriva under sina namn efter detta löfte: Från och med nu lovar jag att leva ett bättre religiöst och kristet liv. Han frågar: Hur ska det kunna vara möjligt för någon att leva ett bättre liv, när han inte ens har något liv? Det är utgångspunkten. Vi var döda.

En död behöver inte en läkare. Han behöver ingen lärare. Han behöver ingen guide. Han behöver möta någon som har uppståndelse kraft, för ett under måste äga rum i hans liv. Vår ande är död utan Gud.

Den viktigaste delen av vår personlighet - vår ande - är död, för att vi inte längre har kontakt med det viktigaste i livet - Gud!

B. Paulus fortsätter att måla ut en människas hopplösa läge utan Gud. Han talar om att vara vilseledd, eller att t.o.m. LÅTA sig ledas av "*fursten över luftens rike*". Vilket är en syftning till satan. Det är ett uttryck som beskriver hans ställning - furste, och hans domän - luftens rike. D.v.s. det handlar om andliga realiteter, j.f.r. 6:12. Han är "*verksam i olydnadens människor*", som följer sina begär och gör som de vill. Eller som de tror att de själva vill och väljer, för Paulus menar att vi i detta tillstånd egentligen är ledda av en annan kraft än vår egen. Vilseledda, fast vi tror oss självständiga. Av "*födseln var vi vredens barn*". Eller av naturen. Vi föddes in i en av synd förvriden värld. Vi har andats den här perverterade världens livsluft in i våra sinnen. Ja, själva vår natur är intagen av den synd som måste väcka en helig Guds vrede. J.f.r. Davids självinsikt. Ps 51:7.

Det är en fullständigt förtvivlad verklighet som Paulus avslöjar: Död, ofrihet, rebelliskhet, egoism...

2. Men Gud, v.4.

Tillvarons viktigaste MEN. Men Gud!

En fullständigt hopplös bild bryts av dessa ord: Men Gud!

Vi var förlorade, döda, upproriska - men Gud... Utan detta "men Gud" vore det ute med oss. Så många av oss känner till ett sådant "men Gud" i våra liv.

Jag minns en tonårsgrabb från en söndertrasad familj, besviken och trött på livet ville han inte längre leva. Jag minns honom, för det var jag; besviken och sviken, ensam och trasig, en 12-13 års grabb, och redan livstrött - men Gud... bröt in i bilden,

"*Men Gud...*" Det är som en blixtnattsvart himmel. Mörkret bryts i ett ögonblick. Plötsligt står vi där bländade: "*Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande...*" Gud älskar, inte för att vi har förtjänat det, utan för att han är rik på kärlek. Därför har han gjort oss levande. Det var alltså vad som skedde när vi blev frälsta. Vi blev gjorda levande, Joh 5:24.

3. Vår nya relation till Gud, v.5-7

Tre verser om Guds verk i våra liv.

v.5, Det som redan skett. Vi har fått liv.

v.6, Det som är nu. Vi är uppväckta och har fått "*en plats i himlen genom Kristus*

Jesus". Vårt nya livsutrymme. Vi sitter inte MED Kristus i himlen - än, men vi sitter GENOM Kristus i himlen - nu! Vi är "*i honom*", och därför är vi också där han är. v.7, Det som kommer att ske. Han har "*för kommande tider*" visat oss sin nåd. Det som redan har skett och nu är också ett löfte för framtiden. Gud har varit trofast. Gud är trofast. Gud kommer att förbli trofast. Han har gett oss nåd genom Jesus, och kommer att fortsätta att ge oss nåd genom Jesus.

4. Skapade till..., v.8-10

Dessa tre verser sammanfattar enkelt hela evangeliet.

A. v.8, Frälsningen är av nåd, genom tro. Inte på grund av vår tro, utan p.g.a. hans nåd, och genom vår tro. Vad är då tro? Tro är huvudsakligen det samma som förtröstan. Paulus betonar två ting:

a. Frälsningen är en gåva av nåd, oförtjänt och fri.

När du får en gåva svarar du inte: -Tack, vad blir jag skyldig? Bara tack!

b. Frälsningen är ett fullbordat faktum. Inte en IKEA möbel du får gå hem och skruva ihop bäst du kan. Du tar emot någonting som redan är gjort, fullbordat.

B. v.9, Därför kan ingen berömma sig själv för frälsningen. När Jesus uppväckte Lasaros från döden kunde inte Lasaros ta åt sig äran för det. Det var ett Guds under. Återstår gör bara Paulus fråga från Rom 3:27: "*Vad blir då kvar av vår stolthet? Ingenting.*"

C. v.10, Gud frälser oss inte bara för att rädda oss från vreden. Gud vill också göra någonting nytt, någonting vackert, av våra liv. "*hans verk*" = poiema (grek) Vi är hans poem. J.f.r. The Jerusalem Bible: "work of art" d.v.s. konstverk. Vi är hans konstverk! Gud vill göra något vackert av våra liv. Han älskar oss som vi är, men också för mycket för att låta oss förbli vad vi är. Den kärlek som frälste oss vill också förvandla oss. Då kan vi sedan utföra de gärningar "*som Gud från början har bestämt oss till*".

i. Inga gärningar frälser oss. Om man kunde förtjäna sig frälsningen vore den bara för de starka. Om man kunde köpa den vore den bara för de rika. Nu är den en gåva, och därför bara för de ödmjuka. Inga gärningar frälser oss, men frälsningen föder gärningar. Det hjälper inte att säga till en död att om han bara försöker göra sitt bästa och röra lite på sig blir han levande. Men när han blir levande börjar han röra på sig.

ii. Är inte det ett fantastiskt perspektiv att det finns gärningar som vi kan få vara med och utföra, "*som Gud från början har bestämt oss till*"?!!

II. Frälsningens konsekvenser i våra relationer, 2:11-22.

1. Under synden, v.11-12.

Nu berättar Paulus samma berättelse igen, men med tonvikten lagd, inte på det individuella, men det gemensamma.

A. Guds frälsningsverk berör inte bara den enskildes relation till Gud. Det måste börja där, men det får aldrig sluta där. Det berör också mänskliga relationer. Vi blir frälsta till gemenskap med Gud OCH till gemenskap med andra som också har

gemenskap med Gud. Från det individuella börjar nu Paulus att rikta våra blickar mot det gemensamma. Den nya relationen. Församlingen. Det mysterium, det mästerverk, som funnits i Guds hjärta sedan tidernas begynnelse, och som nu skulle komma till uttryck.

B. Hedningarna var UTAN: 1. Kristus, 2. medborgarskap i Israel (utanför utkorelsen), 3. del i förbunden med dess löften, 4. hopp, 5. och utan Gud. De var kristuslösa, hemlösa, rättslösa, hopplösa och gudlösa.

i. Glöm inte det, skriver Paulus. Vår brist på tacksamhet för det som nu är, och vår längtan efter det som kommer, är ofta ett resultat av att vi glömt hur det en gång var.

2. Men Gud, v.13

"Men nu, tack vare Kristus Jesus..."

Precis som den mörka bilden bryts av ett välsignat "men" i den fjärde versen sker det också här. "Men Gud...", "Men nu..." Och bilden bryts, inte hur som helst, utan tack vare Jesus! P.g.a. hans blod, p.g.a. hans offer, p.g.a. hans verk, har vi nu kommit nära Gud. Det var en dyrköpt plats, och den är nu din. Alltså är den naturliga platsen för en kristen att vara nära Gud. Hela vår strävan borde vara att utnyttja den möjlighet vi har att få leva nära Gud.

Frågan borde inte vara: Hur långt borta från Gud vi kan gå, och ändå kalla oss kristna? utan: Hur nära Gud kan vi få komma?

3. Vår nya relation till Gud, v.14-18.

A. *"han är vår fred..."*

Jesus har inte bara mäklat eller stiftat fred. Han är vår fred. Han erbjuder inte bara en metod för frid, eller några tankar om inre harmoni. Han är vår frid. När han saknas saknas också friden, och därför även freden. När vi finner honom finner vi frid i våra liv. Frid med Gud.

B. Skiljemuren - en bild från templet.

Tempelbyggnaden var omgiven av murar och förgårdar. Längst ut fanns hedningarnas förgård, där innanför de judiska kvinnornas förgård, sedan männens och därefter prästernas. In i templet fick bara en präst gå varje dag, för att utföra vissa givna ting, men också för honom fanns restriktioner. In i det allra heligaste fick bara översteprästen gå, en gång om året. När Jesus dog brast förhänget mellan det heliga och det allra heligaste. Skiljemuren föll. Detta var Guds välkommen in. Välkommen till gemenskap. Ingen behövde längre stå på distans. P.g.a. Jesu blod fick vi nu komma nära.

C. När Paulus skriver detta sitter han i husarrest i Rom, i väntan på att få sin dom för att han (falskt) anklagats av judarna att ha fört med sig en hedning in i templet och förbi muren till judarnas förgård.

Paulus skriver - det finns inte längre någon skiljemur.

Jesus tar inte bara bort barriären mellan Gud och människan. han avlägsnar också barriären mellan människor.

När du bekänner Jesus som din herre, bekänner du dig också till en ny gemenskap med andra som har gjort samma bekännelse i sina liv. Om Jesu herravälde inte är viktigare för dig än det som kan skilja dig från dina syskon - det må vara politiska ställningstaganden, hudfärg, ekonomi, språk och kulturella faktorer - då har du inte egentligen förstått vad det är att ha Jesus som sin herre.

Gamla nationaliteter och olikheter upphör. Det som förenar oss är mer än det som skiljer oss åt. Av olika människor skapas nu en ny. Sammanförda av - inte gemensam bakgrund - men av en gemensam upplevelse av Guds nåd. De tidiga kristna kallade sig därför "en tredje ras", eller "en ny ras". Inte judar. Inte hedningar. Kristna.

i. Detta var inte en sammanjämkning av allt möjligt. Det var någonting nytt. Som om vi skulle smälta ner en bronsstaty och en silverstaty och av detta få guld.

D. Se uttrycken: "*han har med sitt liv på jorden ...*", "*i sin person skapa en enda människa*", "*I en enda kropp försonade han de båda med Gud genom korset...*", "*i sin person dödade fiendskapen...*"

Detta hände inte bara, hur som helst. Denna gemenskap är ett resultat av Jesu liv, död och uppståndelse. Denna fria nåd har kostat allt.

Det är mot bakgrund av detta vi ska se Jesu bön i Upp 17:21: "Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig."

Jesus bad denna bön med insikten att bönesvaret skulle komma att kosta honom livet. Utan korset skulle bönen vara en utopisk - omöjlig - förhoppning. När vi inser allvaret i bönen kan vi också ana glädjen i bönesvaret. Därför borde vi göra våra liv till en del av både den bönen och det bönesvaret.

E. Så uppstår denna nya enhet. Samma evangelium, om samma frid, predikas för dem som är nära (judarna), som för dem som var långt borta (hedningarna). Vi förs därför samman av samma Ande, inför samme Fader.

i. Kyrkopolitik kommer inte förena oss. Jämkningsförsök kommer inte förena oss. Enhet uppstår när vi drabbas av samma evangelium, och låter den helige Ande dra oss till samme Fader. Jfr. ekrarna i ett cykelhjul. Om vi tränger oss fram till samme fader kommer vi också att komma nära varandra.

ii. När olika kristna grupper strider p.g.a. olika bakgrund och kyrkliga traditioner, har de säkert glömt att de är frälsta p.g.a. samma evangelium.

4. Skapade till..., v.19-22

A. Av denna nya gemenskap byggs någonting.

Vi är förda tillsammans, och har fått ett hem, en tillhörighet. När vi nu är förda tillsammans vill Gud foga oss tillsammans. Bygga upp någonting nytt. Gud vill inte att hans barn ska vara som en stenhög. Hopsamlade i ett enda stort kaos. Han vill foga

dessa levande stenar tillsammans till en byggnad. Vi fogas därför samman, inte bara med de troende i vår lilla lokala församling, utan samman med alla kristna överallt, och i alla tider. Vi fogas samman med profeterna, och apostlarna. Och med Jesus! Vi blir insatta i ett fantastiskt sammanhang. Synd var att missa målet för våra liv. Och detta är målet för våra liv; att sammanfogas med alla troende och bli en byggnad åt Gud. Vi blir ihopbyggda med Abraham och Mose, med Jesaja, Jeremia och Daniel, Med Petrus, Johannes och Paulus, och med Jesus själv.

i. Vilket sammanhang att få se sitt eget liv i! Någonstans i denna byggnad har du en plats. Som Gud har format alla dessa stenar kommer han också att forma dig. Inte för att du ska bli som alla andra, men för att du ska kunna ta den plats som är din. Bilden handlar både om den enskilde individens viktiga plats och om vårt behov av varandra. Ensam är stenen bara en sten, hur välformad den än är. Utan stenen uppstår ett hål i templet. Något fattas.

B. Hörnsten - Hörnstenen var den viktigaste, och första stenen. Den lades för att ge riktning och stabilitet åt hela huset. På hörnstenen byggdes sedan hela byggnaden upp.

C. Det finns en utveckling i dessa verser:
 Först ser vi en hopsamlad STENHÖG. Hopsamlade av Gud. Sedan framträder en BYGGNADSARBETSPLATS. Stenarna fogas samman. Med tiden ser vi att det blir en BYGGNAD. Något växer fram. Men inte bara en byggnad, vilken som helst. Fram för våra ögon växer ett TEMPEL. Och templet liknar inget annat. Det är EN ANDLIG BONING ÅT GUD!

Så är det med Guds församling. Den som bara kastar en hastig blick på Guds församling tycker sig kanske bara se en stenhög. Ett kaos. Stannar man upp ser man snart att något byggs. Tar man sig tid ser man att det är en byggnad, och så småningom ett tempel. Vi måste ta tid med församlingen.

D. Templet är en viktig bild i Bibeln.
 "*Förstår ni inte att ni är Guds tempel och att Guds ande bor i er?*" (1 Kor 3:16)

E. Översikt

Frälsningens konsekvenser i våra liv	Frälsningens konsekvenser i våra relationer
---	--

v.1-3	Under synden	v.11-12
v.4	Men	v.13
v.5-7	Vår nya relation till Gud	v.14-18
v.8-10	Skapade till...	v.19-22

En illustration över de två styckenas parallella tankebanor. Först en bild av den hopplöshet som präglar livet utan Gud, sedan ett stort "men" och en beskrivning av det nya som kommit, och vad vi blivit p.g.a. det Gud har gjort för oss och med oss.

Sammanfattning: Jämför v.1: "*Ni var döda...*" med v.22 "*genom honom fogas ni samman till en andlig boning åt Gud.*" Det är en oerhörd skillnad mellan dessa två

verser. Mycket har hänt. Våra liv är förvandlade. Av upproriska, egocentrerade - ja döda - människor har Gud byggt en boning åt sig själv. Från att ha varit bortvända från Gud, har vi blivit Guds egen boning. Allt p.g.a. ett stort välsignat "men". *"Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med Kristus..."*

Kapitel 3

Kapitelöversikt

PÅ KNÄ INFÖR FADERN

I. Genom församlingen uppenbarar Gud sin avsikt med världen, 3:1-13.

II. Bön: -Gud låt din församling förstå!, 3:14-21.

I. Genom församlingen uppenbarar Gud sin avsikt med världen, v.1-13.

1. Vem är Paulus att tala?, v.1-5.

A. Nu ska Paulus be för, undervisa och förmana församlingen. Men han liksom hejdar sig mitt i meningen. Vem är Paulus att tala? Varifrån hämtar han sin auktoritet? Varför skulle det vara intressant vad han har att säga? Frågorna är inte ointressanta. Tar vi på oss ansvaret att tala till Guds församling måste också Guds församling ha rätt att få veta vilka vi är, varför vi talar och i vems namn vi gör det. Församlingen uppmanas i Ordet att pröva allt som sägs, och vem som talar. Paulus förstår det. Den som inte gör det bör förmodligen vara tyst. Många tycker sig kallade att tala till Guds församling. Att undervisa Guds församling måste göras på uppdrag av Gud. Det är en grannliga uppgift. Alltså stannar Paulus upp, och påminner dem om vem han är, och varför han talar.

B. Och hur presenterar då Paulus sig själv? Jo, som *"Kristi Jesu fånge, för er skull..."* Den som kommer med självklara och stora anspråk på att få bli hörd till Guds församling, bör provas noggrant. Paulus talar om sig själv del som *"Jesu Kristi fånge..."* och *"för er skull..."*. Paulus var inte bara en pratmakare. Han hade bevisat något. Han hade lidit för församlingen. Nu hade han rätt att tala till församlingen. Det är för lättköpt att bara ha åsikter om hur Guds församling ska vara. Bara den blir trovärdig som har låtit sin inställning till Guds församling kostat något. Har det inget kostat, är det nog inget värt. Paulus hade betalat ett pris, just för det budskap han nu förmedlar. Han såg det som en nåd att få göra det!

i. I brevets inledning presenterar sig Paulus som *"genom Guds vilja Kristi Jesu apostel."* Nu talar Paulus om sig själv som *"fånge, för er skull"*. I vers 7 kallar han sig *"evangeliets tjänare"* och i vers 8 för *"den allra obetydligaste av alla heliga"*. Paulus tänker inte skaffa sig lyssnare genom att höja rösten. Han är en fånge, en tjänare, obetydlig. Men han talar inte i sitt eget namn. Med låg röst, och tydlig artikulation talar Paulus med en auktoritet som inte kommer ur starka självanspråk, utan genom den nåd och insikt Gud gett honom.

ii. "Fånge". Paulus skriver detta brev som en fånge i Rom. Detta är ett fångenskapsbrev. Fast han var apostel var han också fånge. Apostel och fånge. En kallelse, och lydnad inför denna kallelse, innebär inte att vi också besparas från svårigheter. Paulus var en kallad man, men kallelsen var ingen garanti för att inte möta motstånd. Tvärtom var det ofta just därför Paulus mötte motstånd. Men kallelsen gav kraft i prövningen.

Så också i våra liv. Att du möter svårigheter är inte ett tecken på vare sig att Gud har övergett dig, eller att du har övergett Gud. Jfr. Joh 16:33. Det hör till livet att möta svåra ting. Och Jesu liv har visat att också ett liv i fullkomlig lydnad kan sluta vid ett kors. Det starka i Paulus situation är att han aldrig drar slutsatsen att hans lidande berodde på att Gud skulle ha övergett honom. Tvärtom är det Paulus som får uppmuntra församlingen att inte ge upp - v.13. Paulus vet att detta tillhör livet. Och att Gud trots allt är trofast, och håller allt i sina händer.

iii. "*fånge för er skull...*" Det utmanar oss i en tid där det naturliga verkar vara att istället hävda sin egen frihet och sin egen rätt. "Förverkliga dig själv." "Utveckla dig själv." "Stå på dig." osv. Med sådana ord bygger vi ett kallt samhälle för de starka. Vem vill lida för någon annans skull?

iv. "*Kristi Jesu fånge...*" Paulus satt i en slags husarrest. Under dagarna kunde han röra sig ganska fritt, bevakad av en soldat. När natten kom kedjades han fast vid denna soldat. Så skulle det vara till dess dagen inför kejsarens domstol kom. Men Paulus skriver inte att han var kejsarens fånge. Visserligen var det den romerska makten som höll Paulus fånge, men bara till det yttre. Paulus ande var fri. Hans själ var inte fängslad.

Orden är heligt trots. Paulus var visserligen fängslad av Rom, men han var "*Kristi Jesu fånge*". Det han var var han för Herren. Det var Jesus som hade gripit Paulus, den där dagen på Damaskusvägen (Apg 9). Han var fångad av Guds oerhörda kärlek. Gripen av en kallelse. Därför kom aldrig kejsaren åt Paulus. Inte egentligen.

Han kunde arrestera Paulus, men Paulus var fri i sin ande.

Han kunde låta döda Paulus, men Paulus ande gick hem till Gud.

Ingen är så fri som en "*Kristi Jesu fånge*".

Överallt, och i alla lägen hävdar vi vår frihet. Men vad ska vi med vår frihet till om vi aldrig någonsin fångas, fångslas av en passion? Vad ska vi ha vårt liv till om vi aldrig ger det till någonting verkligt och stort? "*Kristi Jesu fånge*." Gripen av Gud.

C. "*den nåd han gav mig med tanke på er...*" Det är stort att mitt i en svår prövning ändå kunna tänka på sin kallelse och sin uppgift som nåd.

D. "*hemligheten med Kristus*." Grek. mysterion. J.f.r. svenskans mysterium.

i. Mysterium uppfattas i vårt språk lätt som fördunklat, näst intill skrämmande. Ordet ockult betyder just fördolt, men här är det annorlunda. Mysterium ska läsas som att det övergår vårt förstånd. Detta Guds mysterium är fördunklat för det mänskliga förståndet. Vi behöver därför upplysas av Guds ande för att förstå Guds hemlighet med församlingen, och Guds hemlighet med Jesus. J.f.r. Matt 16:16-17. Men Gud är inte fördold i ockult mening, utan vill uppenbara sig själv (Jer 29:11-13.). Han är ljus, och

inget mörker finns i honom. (1Joh 1:5)

Men samtidigt som vi kan lära känna Gud, och ha en egen relation till honom i bön och liv, är han för hög för vårt förstånd.

ii. *"som den nu har uppenbarats..."* Paulus fick ge ord åt det som andra sett och antytt. Visserligen förstod gamla testamentets profeter att det fanns frälsning för hedningarna, men det som anades då blev tydligt nu. På få andra ställen i Bibeln finner vi en så djup undervisning om församlingen som här. Församlingen har varit dold och planerad hos Gud sedan världens början, v.9, ska ge insikt om Guds vishet i dess mångfald, v.10, var avsikten med att Gud skapade världen, v.11.

2. Vad har Paulus att säga?, v.6-13.

A. Judar och hedningar är nu förenade i tron på Kristus, i en ny och stor enhet: Guds församling, v.6. Detta är Guds hemlighet.

B. *"att ge hedningarna budskapet om den outgrundliga rikedom som finns i Kristus."* Det var Paulus uppgift. Och det är vår uppgift. Att förmedla ett budskap om att det finns ett rikt liv att leva i gemenskap med Jesus Kristus. J.f.r. Mark 1:1.

i. Det grekiska ordet för predika betyder att "kungöra goda nyheter" Inför detta bör vi pröva oss själva. Är det då också vad vi håller på med? Kungör vi goda nyheter? Framgår det att budskapet om Jesus handlar om någonting rikt och fyllt av glädje?

C. *"att upplysa alla..."* Alla! Det går ett rop genom Bibeln, från en älskande Fader: ALLA! J.f.r. Mark 6:12, Joh 1:7; 5:22-23; 6:40, Rom 16:26, Fil 2:10, 1Tim 2:4, 2Petr 3:9. Guds kärlek är för alla. Jesus dog för alla. Därför måste nu också alla nås av detta budskap, för att alla själva ska kunna ta ställning.

i. *"från världens början."* J.f.r. 2:10. Vilket förstånd är det som har tänkt ut allt detta?

D. Guds avsikt med världen, v. 10-11.

Gud har en avsikt med världen. Att Jesus Kristus skulle komma och ge sitt liv för alla folk, och för alla människor, för att han av alla de som tror skulle skapa ett nytt folk. Guds världsvidda och eviga församling. Genom detta skulle *"härskarna och makterna i himlarymderna få kunskap om Guds vishet i hela dess mångfald."*

i. Förmodligen avser detta såväl änglavärlden, 1Petr 1:12, som den demoniska världen, Ef 2:2; 6:12.

ii. Vi är inte bara kallade för vår egen individuella frälsnings skull, utan också för ett syfte där Gud håller på att lära universum en läxa, om vem han själv är. En skön läxa, om *"Guds vishet i hela dess mångfald"*. Mångfalden är vacker. Gud skapade inte bara en blomma, eller ett träd etc. En sommaräng ska ha mångfald. Så är Guds vishet mångfaldig.

iii. *"Det är som om ett drama satts upp. Historien är teatern. Världen är scenen. Kyrkans medlemmar i alla länder är aktörerna. Gud själv är författaren, regissören och producenten. Akt för akt, scen för scen, fortsätter handlingen. Men vilka är publiken? De är kosmiska intelligenser, härskarna och makterna i himlarymderna."* (Stott)

E. *"frimodigt nalkas Gud."* I sitt sammanhang blir dessa ord svindlande. Gud besitter en kunskap och vishet som inte ens änglavärlden kan se in i. Gud har planerat allt, Jesu liv, död och uppståndelse, församlingen och våra liv, innan tid var. Inför denne Gud får vi nu komma - frimodigt.

i. Det grekiska ordet för frimodighet tangerar bl.a. frihet att få tala. Friheten att tala och uttrycka sig inför Gud, utan skam.

F. *"Alltså ber jag er att inte tappa modet..."* Eftersom Gud är Gud, och eftersom vi har tillträde till honom. När vi prövas måste vi läsa våra prövningar i det ljuset. Gud är fortfarande Gud. Upplever vi svårigheter, och hopplöshet har vi också rätt att ge uttryck för det.

i. Paulus lät sig inte slås ner. Han fängslades, men fortsatte. Han skrev Ef, Fil, Kol och Filemon i sin fångenskap. Brev som alla hade en viktig funktion i Guds plan för mänskligheten. Vi behöver inte invänta en idealsituation för att kunna tjäna Gud. Mitt i alla svårigheter, och begränsningar, får vi tjäna med det vi har och kan. Vad han sedan gör av det är *"mer än vi kan begära eller tänka"*, v.20.

II. Bön: -Gud låt din församling förstå!, 3:14-21.

1. Paulus ber för församlingen, v.14-19.

A. *"Därför..."* När Paulus ser in i Guds plan för församlingen vill han böja sina knän. Han hamnar på knä inför Fadern. Framodighet är inte nonchalans. Framodighet och respekt förenas i en sund relation till Gud. Man träder inte inför Gud utan att bäva. Det utesluter heller inte vår frimodighet. Men när vi står där, och all vår egen rättfärdighet är som en fläckad klädnad, förstår vi lite djupare vad Paulus skriver i v.12: *"Genom honom..."* Hur skulle vi annars våga närma oss Gud?

B. *"falla på knä..."* Dessa ord kunde ge oss associationer av förnedring och förtryck. På knä inför en beseigrare. På knä inför kejsaren. Men Paulus skriver *"...för Fadern..."* Det är inte en bild av terror eller skräck, utan av tacksamhet. Det är en varm bild.

C. Paulus ber. På knä inför Fadern, ber Paulus för församlingen. På dem som ber för oss vill vi lyssna. Paulus ber: -Gud ge din församling:

- i. Kraft och styrka.
- ii. Kärlek och Kristus-närvaro.
- iii. Fasthet.
- iv. Förstånd och insikt. (Man kan ha åsikt utan att ha insikt.)
- v. Guds fullhet.

D. *"bredden och höjden och längden och djupet."*

Guds kärlek är så lång att den räcker över hela livet, in i evigheten.

Guds kärlek är så djup att den når ner i den svåraste förtvivlan.

Guds kärlek är så vid att den sträcker sig bortom vår föreställningsvärld.

Guds kärlek är så hög att den når över våra högsta och lyckligaste stunder.

i. Dessa fyra dimensioner illustreras av korset, som sträcker sig i fyra riktningar.

Guds kärlek är vid nog att innefatta varje människa.

Guds kärlek är lång nog att vara en evighet.

Guds kärlek är djup nog att nå den djupast fallne.

Guds kärlek är hög nog att ta oss till Himmelen.

2. Paulus tillber Gud, v.20-21.

Det är naturligt att ett sådant här studium övergår i bön. Det är naturligt att en sådan här bön övergår i tillbedjan.

A. *"Han som verkar i oss..."* Paulus skriver att Gud verkar i oss. Det är en god tröst för oss. Vi kunde lätt tänka, inför dessa ord: Hur ska detta kunna bli verklighet i våra liv? Hur ska vi kunna uppenbara Guds vishet? Våra liv känns för fattiga. Hur ska vi kunna uppfyllas av Guds fullhet. Paulus svarar: Gud verkar i oss. Han ska göra det, när vi bär fram våra liv till honom. Och han förmår göra långt mer än vi kan tänka eller begära. Är vår bild av Gud för liten?

B. *"hans är härligheten."* Paulus avslutar med att tala om Guds härlighet som finns i Kristus, i kyrkan och i evighet. Så sträcker sig detta kapitel från det som var i Guds hjärta före världens början till det som förblir i Guds hjärta i evighet. Det är den *"outgrundliga rikedom som finns i Kristus..."*. Och ju mer vi förstår av den, desto starkare blir vår längtan att böja oss ner i tillbedjan.

Kapitel 4

Kapitelöversikt

ETT NYTT FOLK

I. Enade, v.1-6

II. Växande, v.7-16

III. Annorlunda, v.17-32

Kap 1-3 handlar om vad Gud gjort i våra liv.

Kap 4-6 handlar om vad detta nu borde få för konsekvenser.

Kap 4:1-5:20 Vår relation till varandra - församlingen.

FRID - Lammet

Kap 5:21- 6:9 Vår relation till våra närmaste - familjen.

FRID - Lammet

Kap 6:10-24 Vår relation till den onda andevärlden.

STRID - Lejonet

I. Enade, v1-6.

1. Lev ”värdigt er kallelse”, v.1.

A. I tre kapitel har Paulus undervisat om Guds nåd. Först nu börjar han förmana församlingen. ”Därför”, ”Alltså”. Om vi inte först förstår vad Gud har gjort kan vi heller aldrig rätt förstå vad vi ska göra. Om vi inte först förstår vad Gud har gjort får vi en religion istället för kristendom.

B. När vi förstått något av hur oerhörd hans kallelse är blir det också viktigt för oss att leva värdigt kallelsen. Vi försöker inte förtjäna hans kärlek, men vi vill inte kränka hans kärlek.

2. Kännetecken på ett värdigt liv, v.2-3.

A. Ödmjukhet och mildhet.

i. Ödmjukhet var inte ett positivt laddat ord i den antika världen - men i Bibeln. Mildhet och ödmjukhet är kännetecken på en sann kristen. Jfr Gal 5:22-23.

B. ”*Ha fördrag med varandra i tålmod och kärlek.*”

Det betyder att jag är viktigare för dig än vad mina brister är. Det betyder att de svagheter som finns i församlingen inte leder till att Guds vilja att verkligen församla sitt folk motarbetas.

i. Det hissnar för mig när jag tänker på hur lydnad inför dessa ord skulle ha kommit att förändra kyrkohistorien. Vi kan inte skriva om den, men vi kan låta dem påverka kyrkans framtida utveckling.

ii. Chrystostomos säger att tålmod är det sinnelag som finns hos den som har makt, och kraft att hämnas, men låter bli.

C. Det är de människor som präglas av de attityder som beskrivs i v.2. som kommer att förverkliga v.3. Ödmjukhet, mildhet, tålmod och kärlek verkar enhet och frid i församlingen.

i. ”*den andliga enheten*”, är mer än strukturell, organisatorisk enhet. Det är den enhet som uppstår när vi föds av samme Ande, och när samme Ande får oss att älska samme Jesus.

ii. ”*Sträva efter*”. D.v.s. det är inte alltid lätt, men alltid värt att sträva efter.

3. Enheten beskriven, v.4-6.

A. Vi har enhet p.g.a. vad vi delar tillsammans. En kropp, en ande, ett hopp, en Herre, en tro, ett dop, en Gud - som bor i oss alla. var och en av dessa enande faktorer är långt större än det som skiljer oss åt.

i. Ett hopp. Vi har olika bakgrund, men samma framtid.

II. Växande, v.7-16

1. Gud har begåvat sin församling, v.7-10.

A. Gud ger sina gåvor av nåd.

Han väljer vem han vill? Inte utifrån meriter, värtalighet eller var vi kommer från. Gud väljer vem han vill, och han väljer av nåd.

Han frälser av nåd, utväljer av nåd och utrustar av nåd.

Hur väljer vi?

Söker vi nådegåvor eller meriter?

Ingen har någonsin förtjänat en andlig nådegåva.

B. Jesus har uppstått och besitter all makt, och kan därför ge sin församling del av denna makt.

i. Den stora gåva Jesus gav oss efter sin himmelfärd var den helige Ande, Joh 16:7.

2. Olika tjänstegåvor - ett mångfaldigt ledarskap, v.11-12.

A. Församlingens ledarskap är en Guds gåva till församlingen.

B. *"Så gjorde han"*. En ledare är tillsatt genom ett Guds initiativ. Andligt ledarskap är en Guds ordning.

C. *"De skall göra"*. Först talar Guds ord om att vara utvald till tjänst, sedan om vad tjänarna skall göra. Först utvald, sedan tjäna. Det vi är kommer före det vi gör.

D. Ett femfaldigt ledarskap.

i. Apostel. En grundläggare - för biblisk lära (under NT tid) och för församlingar.

ii. Profet. Någon som talat ord från Gud, i full överensstämmelse med Guds ord i GT och NT. Ibland förutsägelse, dock inte nödvändigtvis.

iii. Evangelist. Utrustad att enkelt, trovärdigt och kraftfullt förmedla de goda nyheterna om Jesus, för att hjälpa andra till överlåtelse.

iv. Herde. Pastor. En omsorgs, handlednings gåva. Ofta församlingsföreståndare.

v. Lärare. Lär ut grunderna och djupen i kristen tro.

E. Syftet med dessa ledares tjänst är att göra *"de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp..."*

Detta är Bibelns arbetsbeskrivning, målsättning för ledarskap i Guds församling: utrusta de heliga och bygg upp församlingen.

F. Arbetsfördelning.

Så här lyder v.12 och 13 i 1981 års bibelöversättning: *"De skall göra de heliga mera fullkomliga och därigenom utföra sin tjänst och bygga upp Kristi kropp tills vi alla kommer fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds son, blir fullvuxna och når en mognad som svarar mot Kristi fullhet."*

En översättning som lär knäcka alla ledare till slut. Ledaren skall göra de heliga fullkomliga, bygga upp församlingen, se till att församlingen blir enad och fullvuxen i sin kunskap om Jesus samt nå en mognad som svarar mot Herren själv.

Svenska Folkbibeln: *"De skulle utrusta de heliga till att utföra sin tjänst att bygga upp Kristi kropp, tills vi alla når fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till ett sådant mått av manlig mognad att vi helt blir uppfyllda av Kristus."*

En avsevärd skillnad. NT -81: Ledarna gör allt. Svenska Folkbibeln: Ledarna utrustar de heliga att utföra SIN tjänst. Ledarna utrustar. Alla utför sin tjänst. Alla utvecklas och uppfylls av Guds Ande.

3. Guds syfte med att tillsätta ett andligt ledarskap, v.13-16.

A. Enhet i tron.

B. Kunskap om Guds Son.

Ökad insikt och erfarenhet. Jfr 2Petr 1:5-8.

C. Mognad - som svarar mot Kristi fullhet. (Man kan alltid mogna lite till!)
Vi ska inte bara bli äldre i Kristus. Vi ska mogna.

D. Fasthet. Mognad leder till fasthet: *"Vi skall inte längre vara barn och låta oss drivas omkring av alla lärovindar, inte vara lekbollar för människorna, som vill sprida villfarelse med sina bedrägliga påfund. Nej, låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus."*

i. *"i kärlek hålla fast vid sanningen."*

I kärlek - inte som en trångsynt dogmatiker.

Hålla fast vid - sann kärlek håller fast vid sanningen. Sann kärlek är inte sann utan sanningen. Sann kärlek håller fast vid sanningen.

ii. Inte *"drivas omkring"*.

Fast hur har det varit - egentligen?

Vad har det uppenbarats om vår mognad?

E. *"växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus."*
Dessa ord visar i vilken riktning en kristen skall växa. Inte bort från Jesus, till självständighet, utan upp till honom, till förening med honom.

F. Kännetecken på verklig mognad.

Det som kännetecknar verklig mognad, och som avgör om ledarskapet har lyckats i sin uppgift är om *"kroppen fogas samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper*

och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del.”

Då växer församlingen - inåt, utåt, nedåt och uppåt.

Detta är Bibelns anvisning för församlingstillväxt: alla gör sin del, med just den kraft Gud ger var och en.

i. I företagsvärlden strukturerar man verksamheten efter en slags pyramidmodell, VD längst upp osv. Församlingen liknas istället med en kropp, där varje del stöder och hjälper med det han eller hon har.

III. Annorlunda

1. Den gamla och den nya människan, v.17-19.

A. *”I Herrens namn varnar jag er därför”* (Svenska Folkbibeln)
Bibeln använder ett starkt ord för att varna församlingen. Lev inte som den som inte känner Gud. En motsats till *”Vi är som alla andra.”*

B. *”de står utanför det liv som Gud ger”*
En hopplös bild. Tomhet (Tanken bakom orden är att deras tankar upptas av det som inte leder någonstans.), förmörkelse, förhärdelse, okunnighet, själviskhet.

2. Den nya människan, v.20-24.

A. Detta att klä sig i den nya människan har en stark aspekt av att lära sig något. *”Ni har lärt känna Kristus - såvida ni nu har hört om honom och undervisats om honom efter den sanning som finns hos Jesus.”* *”Se till att ni förnyas i ande och förstånd”*

i. Det kristna livet måste vara mer än huvudkunskap, men det måste också innefatta huvudkunskap, *”i ande och förstånd.”*

ii. De hade lärt känna Kristus, inte bara hört om, läst om Kristus.

B. Lägga av den gamla människan. Klä er i den nya.
Om du mötte en fånge som frigivits men gick omkring i sin gamla fångdräkt skulle du säga - ta av dig din fångdräkt. Byt kläder!
Fångdräkten skulle ständigt påminna honom om det förgångna, de nya kläderna hjälpa honom att förstå sin frihet.

i. Paulus skriver att det måste finnas en tydlig uppgörelse med det förgångna i en kristens liv. Man klär inte på sig sina högtidskläder över arbetsoverallen.

ii. Vi ska tänka: nu klär jag på mig min nya människa. Nu ska jag också leva värdigt min nya klädnad. Man springer inte ut i smörjgropen i bästa kostymen.

3. Föreskrifter för det nya livet, v.25-32.

A. Lägga bort lögnen. *”Lägg därför bort lögnen och tala sanning, var och en till sin nästa, vi är ju varandras lemmar.”* En kropp som inte förmedlar sanna signaler mellan

de olika kroppsdelarna kan inte fungera. Om handen inte signalerar värme till hjärnan när den hamnat i elden fördärvar den sig. Det är därför vi måste vara sanna mot varandra. -*Vi är ju varandras lemmar.*

B. *"Ge inte djävulen något tillfälle." "Låt inte solen gå ner över er vrede."*

M.a.o.: om du misslyckas, gör upp med Gud - omedelbart. Det är farligt att bära omkring på sin synd, sin vrede, länge. Du ger djävulen ett tillfälle.

C. För en kristen är ärlighet viktigt.

"Den som stjäla skall sluta stjäla och i stället arbeta och sträva med egna händer, så att han kan dela med sig av sitt goda åt dem som behöver." Redbarhet, pålitlighet, ärlighet. Ärlighet är viktigt för en kristen - liksom generositet.

D. *"Öppna inte munnen för ofruktbart prat."*

E. *"Gör inte Guds heliga ande bedrövad, den är sigillet som utlovar frihetens dag åt er."* Sigillet har en dubbel funktion: det markerar tillhörighet och beskydd.

Den helige Ande i ditt liv markerar vem du tillhör, och vem som beskyddar dig. Gör honom inte bedrövad!

i. Paulus visar att elakhet, skvaller, ovänlighet inte bara bedrövar människor, utan också, utan framförallt Guds helige Ande.

F. Den nya människan kontrollerar sina känslor: vrede, häftighet, skymford... "bitterhet" (Svenska Folkbibeln).

Det är oerhört viktigt att göra upp med bitterhet. Bitterhet och Gud har inte med varandra att göra. Gud är kärlek, nåd, barmhärtighet, försoning...

Bitterheten är en slags cancersvulst i själslivet som måste opereras bort innan den tar livet.

G. Den nya människan är präglad av Jesu sinnelag. Försoning, förlåtelse. *"Var goda mot varandra, visa medkänsla och förlåt varandra, liksom Gud har förlåtit er i Kristus."* Det är egenskaper som är värdiga den kallelse Gud har gett oss.

Kapitel 5

Kapitelöversikt

MED GUD SOM FÖREDÖME

I. Lämna vi mörkret..., v.1-7.

II. ...för att leva i ljuset v.7-20.

I KAMP MOT MÖRKRETS MAKTER..., 5:21-6:24.

I. ...behöver vi integritet, 5:21- 6:9

MED GUD SOM FÖREDÖME

I. Lämnar vi mörkret, v.1-7.

1. "Lev i kärlek...", v.1-2.

A. "Ta alltså Gud till föredöme", "Bli Guds efterföljare" (Svenska Folkbibeln)
Vi är både efterföljare och barn. Ord som talar både om lydnad och trygghet.

B. "som hans älskade barn."
Ett barn som vet att det är älskat ser upp till sin far, vill bli som sin far.

i. Vad kan vara viktigare för ett barn än att veta att det är älskat?
Om vi inte finner den bekräftelsen över våra liv som barn kommer vi att söka den - överallt - hela livet igenom. Vissheten av att vara älskad bekräftar oss, ger oss trygghet, är den jordmån ett barn ska få, måste få, växa upp i. Det är viktigt för Gud att låta oss veta att vi är älskade barn.

ii. Utgångspunkten för de förmaningar Paulus nu ska ge är att vi redan är älskade barn till Gud. Vi uppmanas inte att sträva efter perfektion för att Gud ska älska oss. Han älskar oss. Det är inte vad vi ska nå fram till. Det är utgångspunkten, och om Gud nu älskar oss bör vi leva ett liv som ärar honom.

B. "Lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för vår skull..."
Om vi vill bli Guds efterföljare måste vi se på hur Jesus vandrade. Hans liv var ett liv i fullkomlig lydnad. Ett liv som alltigenom behagade Gud. Jesus har gett oss bilden av, inte bara vad Gud vill utan också vem Gud är, Joh 1:18.

i. Vi ska ta efter den kärlek som fanns hos Kristus.

Det är en:

Förlåtande kärlek, Ef 4:32, 1Petr 4:7-8.

Utgivande kärlek, Ef 5:2.

Stark kärlek till Guds församling, Ef 5:1.

Vi har verkligen tagit Gud som vårt föredöme när vi börjar se hans älskade barn som våra älskade syskon.

Genom att älska våra syskon:

Visar vi vår kärlek till Gud, Gal 4:14.

Uppfyller vi Kristi lag, Joh 13:34, Gal 6:2.

Kommer vi att betjäna dem i handling, 1Joh 3:18.

Förblir vi i ljuset, 1Joh 2:10.

Bekräftar vi vårt barnskap hos Gud, 1Joh 3:14.

ii. Jesu utgivande kärlek var ett offer som behagade Gud, "ett välluktande offer åt Gud." Genom att utge oss för varandra blir också vi ett välluktande offer åt Gud!

2. Motsatsen till att leva i kärlek, v.3-4.

A. Jesu liv var präglad av sanning, renhet och utgivande kärlek. D.v.s. motsatsen till Otukt, orenhet och själviskhet. Om våra liv är präglade av otukt, orenhet och själviskhet är det inte Han som är vårt ideal. Då hämtar vi våra ideal från den här världen som kallar otukt och orenhet för kärlek, och som har upphöjt själviskheten till frälsningslära: *"Förverkliga dig själv!"*

i. Lägg märke till att girighet, själviskhet nämns i samma andetag som dessa andra synder.

ii. Notera också att Paulus inte skriver: undvik allt detta så blir ni heliga, utan: Eftersom ni är heliga, lev då som det anstår de heliga. Bli vad ni är i Kristus!

iii. Otukt, orenhet och själviskhet - det avger ingen vällukt. Detta luktar som en stinkande sopsäck.

B. Paulus skriver inte bara mot orena handlingar, utan också orent prat. Det betyder någonting inför Gud att vi talar rätt. Inte sprider orena skämt, skvallrar, talar negativt osv *"Död och liv har tungan i sitt våld, de som gärna brukar henne får äta hennes frukt."* Ords 18:21

C. Vad passar sig då?
I Efesos var sexuell synd vanlig, inte minst p.g.a. den Artemis kult som fanns i staden. Gudinnan Artemis var bl.a. den sexuella driftens gudinna. I kulten ingick rituell otukt. Det passade inte för en kristen att svepas med i den orena flodvåg som drog genom staden, inte ens i tal och skämt.
Samlivet mellan kvinna och man är heligt, skapat av Gud och förklarat mycket gott. Vi uppmanas att tacka Gud för det, inte orena det.

D. Varför passar det sig inte?
För att vi är Kristi brev till världen, 2 Kor 3:3.
För att vi fått en ny natur, 2Petr 1:4.
För att Jesus har dött för vår renhet, Tit 2:14, 1Petr 4:1.
För att vi är den helige Andes tempel, 1Kor 6:18-19.
För att vi representerar Jesus i den här världen, Fil 2:15.
För att inget orent ska komma in i himlen, Upp 21:27.

3. Konsekvenserna av att leva ett liv som inte passar en kristen, v.5-7.

A. Ingen kan få del i Guds rike som gör sig skyldig till det som beskrivs i v.3. Guds rike är inte otukt, orenhet och själviskhet.
"Guds rike är... rättfärdighet och frid och glädje i den heliga anden." Rom 14:17.
Om vi vill ha rättfärdighet, frid och glädje genom gemenskap med den helige Ande i våra liv kommer vi att fly otukt, orenhet och själviskhet.

i. Den som är självisk är en *"avgudadyrkare"*.
Själviskhet är självdyrkan. Avgudadyrkan är någonting mycket mer subtilt än att böja sig för en stenstaty. Det är att sätta sig själv i första rummet.

B. Om någon hävdar att detta är tillåtet för en kristen är det tomta ord. Ord kan inte förändra sanningen. Den som syndar kommer att få stå till svars för det en gång. Även om vi med våra ord kan lura människor kommer de aldrig att kunna lura Gud. Välvalda ord kan inte ersätta ett bristfälligt liv.

II. ...för att leva i ljuset, v.8-20.

1. Vi har övergått från mörker till ljus, v.8-14.

A. Vi VAR mörker, inte bara i mörker. Vi har BLIVIT ljus. Därför ska vi leva som ljusets barn. Vi ska, än en gång, vara vad vi redan har blivit.

i. Mörker kan inte själv göra sig till ljus. För det behövs ett under, som när Gud sade varde ljus i skapelsens morgon - och det blev ljus.

B. Ljuset bär frukt.
Och ljusets frukt: godhet, rättfärdighet och sanning, är ännu en kontrast till otukt, orenhet och själviskhet.

i. *"tänk på vad Herren vill ha.", "pröva vad som är Herren kärt"* (Svenska Folkbibeln)

C. Ljuset avslöjar mörkret.
Inte genom att skvallra om, tala om det som sker i mörkret - vilket är en skam - utan genom att lyfta fram det i ljuset.

i. Ett kristet liv är ett liv där Kristus lyser över oss.
Om Kristus lyser över oss kan vi inte leva i mörkret.

2. För att leva i ljuset, v.15-20.

A. Att leva i ljuset är att leva vist, v.15-17.
Eftersom vi ska leva med Gud som föredöme ska vi inte leva *"som ovisa människor, utan som visa."* Vi ska ta väl vara på tiden, och försöka förstå vad som är Guds vilja. D.v.s. vi ska inte leva aningslöst, styrda av impulser och infall. Vi ska vandra i övertygelse, och alltid försöka förstå vad som är Guds vilja.

B. Att leva i ljuset är att låta sig uppfyllas av Guds Ande.
Den grekiska texten: Låt er uppfyllas av Guds Ande hela tiden. Om och om igen.
Det handlar inte bara om en upplevelse, utan framförallt om en relation. Mycket av vår svaghet, och många av våra nederlag har sin förklaring i att vi inte låter oss uppfyllas av Guds Ande.

i. Som ett motsatsförhållande talar Paulus om att låta sig berusas av vin. Om alkoholen gör dig skumögd och förvirrad, ger den helige Ande istället skärpa åt din personlighet. När du fylls av Guds Ande får du hjälp att förstå Guds vilja. Alkoholen bryter ner en människa. Guds Ande bygger upp en människa.

C. Ett liv i ljuset innebär att vi betjänar varandra i kärlek, v.19-21.
När vi fyllets av Guds Ande vill vi tillbe Gud, och frigöra andra i tillbedjan av Gud.
Paulus visar kopplingen mellan att bli fylld med Guds Ande och tillbedjan. När vi tillber
fylls vi av Guds Ande, och när vi fylls av Guds Ande vill vi tillbe.

i. Bibeln talar om en rikedom av uttryck där vi både får tala till varandra och till Gud genom "*psalmer och hymner och andlig sång*", och där vi både får sjunga och spela till Guds ära. Gud har sitt behag till mångfalden. Han som skapade, inte bara en blomma utan en sommaräng; inte bara ett djur, utan en djurvärld; inte bara en naturtyp utan hav och oceaner, öknar och djungler, berg och dalar..., har behag till kreativitet och mångfald. Enfalden är en direkt förolämpning mot honom.

"I KAMP MOT MÖRKRETS MAKTER...", 5:21-6:24.

I. ...behöver vi integritet, 5:21- 6:9

1. Integritet i äktenskapet.

Integritet är ett annat ord för att "leva i ljuset". Det betyder att vi lever helt, odelat. Integritet = oskadd helhet.

A. Ett liv i ljuset innebär också att vi ärar varandra inom äktenskapet, v. 21-33.

Paulus skriver tre ting om relationen man-hustru:

Först något om ömsesidighet: "*Underordna er varandra i vördnad för Kristus.*"

Sedan till kvinnan: "*Ni kvinnor, foga er efter era män som efter Herren.*", "*hustrun skall visa respekt för sin man.*"

Slutligen till mannen: "*Ni män, älska era hustrur så som Kristus har älskat kyrkan och utlämnat sig själv för den...*"

i. Paulus talar inte om ett äktenskap på mannens villkor: "*Underordna er varandra...*" och han tillägger: "*i vördnad för Kristus*". Det betyder att det sätt vi bemöter vår partner på också är ett sätt att bemöta Kristus på. Om vi känner vördnad för honom märks det i våra äktenskap. Då respekterar vi varandra.

ii. Så talar han till kvinnan om hur hon ska bemöta sin man. Som hon bemöter Kristus. Hon underordnar sig honom, av fri vilja och i kärlek. Ingen av oss som har ställt våra liv under Kristus har känt det som en förnedring.

Paulus skriver inte att kvinnan ska låta sig förtryckas av mannen. Jesus förtrycker ingen. Vi underordnar oss honom för att vi älskar honom. Kvinnan ska alltså visa sin man respekt.

iii. Till mannen säger Paulus att han ska älska sin hustru som Jesus älskar kyrkan. Det är oerhört. Hur älskar Jesus kyrkan? Han har gett sitt liv för den. Han har gett sitt liv TILL den. Han vårdar kyrkan. Han styr sin kyrka med kärlek och ömhet. Ingen av oss har hört honom ryta från himmelen: -Nu gör ni som jag säger. Han rör våra hjärtan. Föder en längtan i oss. Förändrar vår vilja så att vi själva vill det han vill. Så leder han oss! Aldrig har han kränkt sin församling. Så ska ni älska era hustrur.

iv. Bibeln talar också om att mannen ska respektera sin hustru, och om att hustrun ska älska sin man. Men oftare tycks den just betona detta att kvinnan ska visa mannen respekt och mannen ska älska sin hustru, Ef 5:22-25, 33, Kol 3:18-19, 1Petr 3:1-2, 7.

Kanske betonas detta på detta sätt för att vi är olika, eller en kompletterande enhet. Kvinnan har ett stort grundläggande behov i att få känna sig älskad. Så Paulus skriver: visa henne den kärleken.

Mannen har ett stort grundläggande behov i att få bli bekräftat genom att få möta respekt. Så Paulus skriver: Visa din man respekt. Låt honom få veta att han är värd att respekteras. Självklart ska inte detta renodlas. En man behöver möta kärlek och en kvinna respekt.

v. Slutsats: Detta är inte en undervisning om vem som bestämmer, utan hur vi ska visa varandra kärlek, och hur Kristi ljus också kan få ljusa över våra relationer.

vi. Dessutom är detta en undervisning om hur Jesus älskar sin församling. Hur han gett sitt liv för den, vill "*låta kyrkan träda fram till sig i härlighet utan minsta fläck eller skrynkla; helig och felfri...*", vårdar sig om, sköter om den, älskar den som sin egen kropp.

Det är ord som borde föda en verklig längtan i våra liv att få underordna oss honom.

Platsen vid hans fötter är ingen förnedringsplats.

Platsen vid hans fötter är upprättelsen plats för våra liv.

När vi förstår det vill vi låta hans ljus genomtränga allt; hela våra liv och alla våra relationer. Det är "*Herren kärt*". Det är "*vad Herren vill ha*".

Kapitel 6

Kapitelöversikt

I KAMP MOT ONDSKAN

I. behöver vi integritet, v.1-9.

II. behöver vi Guds rustning, v.10-18.

III. behöver vi varandras förböner, v.19-20.

IV. behöver vi våra vänners stöd och uppmuntran, v.21-24.

I. Integritet, v.1-9.

1. Integritet i familjelivet, v.1-4.

”Ljusets barn” (5:9) konfronterar nu ”mörkrets” (6:12) makter.

Ljus och mörker kan aldrig finna någon kompromiss för samvaro. De kan bara ta vid efter varandra. I skymningslandet tar mörkret sakta över, och ljuset försvinner. I gryningen förjagar ljuset mörkret. Aldrig finner de två ett utrymme för samexistens. Om vi nu blivit ”ljusets barn” dras vi samtidigt in i en intensiv kamp mot mörkrets makter. En gång var vi själva mörker. Nu har vi blivit ljus. Eftersom vi blivit ljus konfronterar våra liv mörkret.

Paulus vill uppmärksamma oss på detta. Vi föds inte in i en himmelsk tillvaro, utan in i denna ”mörkrets värld”. Det finns en verklig och påtaglig andlig kamp.

Hur utkämpar man då den kampen?

Bibeln börjar inte med att undervisa om olika böneformer, om andlig maktstruktur... utan om integritet, helhet, i familjelivet. Om relationen mellan makar, 5:21-32, mellan barn och föräldrar, 6:1-4, och om relationen mellan arbetsgivare och arbetstagare. D.v.s. om trovärdighet och rättfärdighet i våra allra mest intima relationer.

Paulus undervisar om att först ha ryggen fri. Detta är den givna grunden för all andlig krigföring. Många har blivit fällda till marken p.g.a. att man inte vårdade sitt hem, sina egna, sitt arbetsliv, sin trovärdighet.

Om vår tro är allvarligt menad brukar det bäst visa sig i hemmet, och bland dem som känner oss i vår vardag. Istället för ordet integritet talar Bibelns författare om att *”vandra i ljuset”*.

A. Hur ett barn ska vandra i ljuset, v.1-3.

Genom att lyda sina föräldrar. *”Ni barn, lyd era föräldrar för Herrens skull...”*

i. Dessa ord handlar inte om förtryck, eller auktoritär styrning, utan om gudomliga ordningar för en familj. Det är rätt, välbehagligt inför Gud, att barnen lyssnar till, och lär av, sina föräldrar.

ii. Det betyder också att det är en förälders uppgift att lära sina barn vad lydnad är. Olydnad behöver vi inte lära oss. Vi föds in i en värld som valt att inte lyda Gud, och som ett arv från Adam är vi alla olydnadens människor, Ef 2:1-2; 5:6. Men lydnad måste vi lära oss, 2Kor 10:6, Hebr 5:8.

iii. Från ”olydnadens människor” (Ef2:2) till ”lydnadens barn” (1Petr 1:14).

iv. *"Visa aktning..."* Det finns en nyans mellan att lyda och att visa aktning. Att lyda är att göra som man blir tillsagd. Att visa aktning innebär att vi hedrar, visar respekt och kärlek.

Som barn ska vi lyda våra föräldrar. Med tiden förändras vår relation. När vi gifter oss överger vi vår far och mor (1Mos 2:24), för att hålla oss till vår make/maka. Då blir den nya relationen den första och största. Men livet igenom ska vi visa aktning.

v. *"...för att det ska gå dig väl och du skall få leva länge på jorden."* Detta löfte är viktigt såväl för individen som för ett samhälle. I samhällen där man visar aktning för de äldre blir ett långt liv en välsignelse i stället för en börda. När familjebanden slits sönder, när respekten för den äldre generationen tynar bort kommer också samhället att förfalla. En sådan kultur kommer inte att *"leva länge"*.

B. Hur föräldrar ska vandra i ljuset, v.4.

"...reta inte upp era barn, utan fostra och vägled dem efter Herrens vilja."

i. Paulus har talat om fostran och vägledning, inte om kränkning av barnens personlighet genom auktoritärt föräldraskap. Genom en överkritisk och ovänlig attityd mot våra barn kan vi såra dem för livet. Ingen ska hävda att Paulus ord gett dem stöd för ett sådant uppträdande. Paulus ord var revolutionära. I en tid där fadern var allenarådande, och hans ord var lag, var det säkert uppseendeväckande att på detta sätt också tala om barnens rättigheter.

ii. *"När du uppfostrar ett barn måste du först ha kontroll över dig själv... Vad har du för rätt att säga till ett barn att det behöver uppfostras, när du uppenbarligen behöver det själv."* Dr. Martyn Lloyd-Jones

iii. Föräldrarna ska fostra sina barn så som Gud fostrar sina barn. Han lär oss lydnad. Allt är inte tillåtet. Det finns gränser att respektera. Han fostrar oss med fast hand. Men vi vet också att hans händer bär märken. Märken som alltid påminner oss om hans kärlek till oss. Han fostrar oss, men han kränker oss aldrig; förnedrar oss aldrig. Jfr. Hos 11:1-4.

iv. Vi ska fostra våra barn *"efter Herrens vilja"*. Inte efter egen godtycklighet. Vår fostran syftar till att våra barn ska få lära känna Guds vilja - ja, Gud! Och att de själva tillslut ska vilja följa hans vilja.

2. Integritet i arbetslivet, v.5-9.

A. Hur en arbetstagare vandrar i ljuset, v.5-8.

"ärligt och uppriktigt och med respekt och fruktan så som ni lyder Kristus."

i. Paulus går inte in i en diskussion omkring slavsystemet, utan om hur man bör fungera i ett kristet hushåll, eller i relation till sina överordnade. Diskussionen omkring slavsystemet tar Paulus istället, på sätt och vis, upp i brevet till Filemon, där han angriper den ideologiska basen för slaveriet, Filemon v. 8-21. Paulus visar där att Filemon inte längre kan se Onesimos bara som sin slav, utan som sin broder. *"...en kär*

broder". Han är inte bara en slav, utan "*människa och kristen*." Då blev det i förlängningen också omöjligt att hålla slavar. Att se sig som mer än någon annan. Att äga en annan människa.

ii. Paulus talar om hur vi ska se på oss själva som arbetare. Vi ska se det som om vi arbetar för Herren - för det är just vad vi gör!

iii. En kristen ska eftersträva att vara hel i allt det han gör. Vi är alla i heltids tjänst för Gud. "*...inte inställsamma ögontjänare, utan... Kristi tjänare som helhjärtat gör Guds vilja.*"

iv. Så lyder upptakten till Paulus undervisning om den andliga kampen. Den som missköter sitt arbete, inte är hel och trovärdig, blir också en andlig "looser". Våra liv är en helhet. Familjeliv, samliv, arbetsliv, fritidsliv, församlingsliv... Det är inte kristendom att splittra upp dessa delar i olika isolerade sektorer. Vi lever bara ett liv. Ett verkligt, och evigt, liv där Jesus Kristus måste utropas till Herre över allt.

v. En sådan arbetare ska få sin lön - av Gud!
Du kan tjäna mycket pengar här och nu, men när Jesus kommer få en liten lön. Du kan tjäna lite pengar här och nu, men när han kommer få en stor lön. Det avgörs inte av din utbildning, eller av din status, utan av din trohet.

B. Hur en arbetsgivare ska vandra i ljuset, v.9.
Gud tar inte hänsyn till person.

i. Arbetsgivaren ska behandla sin arbetstagare på samma sätt som arbetstagaren sin arbetsgivare: med ärlighet, uppriktighet, respekt, gudsfruktan, beredd att tjäna osv. En oerhört radikal uppmaning till en slavägare. Och till en arbetsgivare. Gud bryr sig inte om titlar och människors bedömning av status. Han aktar varje människa lika.

ii. Fackföreningsrörelsen i England var ett kristet initiativ. Dessa tankar blev grunden för ett nytt rättvisetänkande. Om en människa är viktig för Gud kan hon inte behandlas hur som helst.

II. Guds rustning, v.10-18.

1. Det andliga motståndet, v.10-11.

A. "*Hämta nu styrka hos Herren, av hans oerhörda kraft.*"
Paulus ska nu tala om kampen mot "*härskarna, mot makterna, mot herrarna över denna mörkrets värld...*" Han drar undan en del av förhänget in i den andliga världen och låter oss förstå en andlig verklighet och en verklig, andlig kamp. Varje kristen känner av denna kamp. Den påverkar oss. Den pågår just nu. Den är svår. Men innan Paulus börjar att tala om detta riktar han vår blick mot Gud. Gud är stor. Hans kraft är oerhörd. Har vi inte först sett Gud klarar vi inte av att möta vårt andliga motstånd.

Ondskan är en verklighet - men först - Gud är en verklighet!

Utän att först ha mött denna Guds kraft i våra liv kan vi inte segra. Men genom Guds

kraft kommer vi att segra. Paulus ska tala om en fruktansvärd motståndare, men först talar hon om en vördnadsvärd Gud. Den som har sett Gud har sett någonting större. Den som ser ondskan utan att först sett Gud går under. Den som först sett Gud tar upp kampen.

i. Jfr. 1Sam 30:6.

B. *"...därvulens lömska angrepp."*

Onsken slår inte bara till med kraft, utan också med list. Denna kamp måste utkämpas med både mod och förstånd. Vi segrar inte om vi inte också ber Gud om vishet. Tjuren som springer mot tjurfäktarens röda skynke är modig, men han låter sig luras. Han angriper fel mål, och för varje gång får han en ny pil i ryggen. Om han bara förstod åt vilket håll han skulle rikta sin kraft skulle kampen snart vara slut. Ibland står vi oss blodiga mot omständigheterna för att vi inte förstår vad som ligger bakom dem. Vi måste be Gud om vishet för att förstå mot vilket håll vi ska rikta vår kraft.

i. Gud älskar dig, och har en underbar plan för ditt liv.

Satan hatar dig, och har en förödande plan för ditt liv.

Jesus beskriver hans karaktär och hans verk i Joh 10:10.

Varje kristen måste vara medveten om att han/hon har en fiende.

C. *"Ta på er Guds rustning..."* Finns det en kamp så finns det också en rustning. *"Ta på er..."* är en uppmaning att aktivt bejaka och att iklä sig denna rustning. Det hjälper inte att det finns en rustning om den ligger kvar i rustkammaren när vi står på stridsfältet.

i. Ordet för rustning finns bara på en annan plats i Nya testamentet: Luk 10:21-22.

Den som vaktar sin gård med vapen i hand behåller den. Den som förlorar sin rustning förlorar sitt territorium!

2. Den andliga kampen, v.12-13.

A. Paulus uppmanar inte sina läsare att gå in i andlig kamp. Han upplyser dem om att de befinner sig i en andlig kamp. Detta är inget fritt val. Det är varje kristens verklighet. Du befinner dig mitt i en andlig strid. Om du ignorerar den håller du förmodligen på att förlora den.

B. *"...inte mot varelser av kött och blod..."* Vi kämpar mot varelser, verkligheter, men inte av kött och blod. D.v.s. när vi börjar kämpa mot människor av kött och blod befinner vi oss på fel slagfält och utkämpar fel krig.

C. Paulus använder många ord för att beskriva vårt motstånd. Begrepp som förmodligen beskriver olika nivåer, befattningar i den demoniska världen. Dock har de alla ett mål: att slå ner den kristne. Det är därför avgörande för oss att bejaka det beskydd, den rustning, Gud ger oss, för att kunna stå fasta *"på den onda dagen"*.

i. Målet är att vi ska förbli stående, mitt ibland all ondska, *efter att ha fullgjort allt*.

Paulus tycks inte tala om att vi ska jaga demoner, utan att vi ska kunna fortsätta att fullgöra det vi är kallade till, trots att vi attackerades. Vi har ett uppdrag som inte får avstanna.

3. Den andliga rustningen, v.14-18.

Paulus skrev dessa ord som en fånge, satt i husarrest i Rom. Vid hans sida fanns alltid en romersk soldat. Det var lätt för Paulus att studera soldatens utrustning. Nu tar han soldatens rustning som en bild för den kristnes rustning. För det beskydd vi har i Kristus. Den ordning i vilken Paulus lyfter fram de olika delarna av rustningen är också den ordning i vilken soldaten tog på sig sin rustning.

A. *"... sanningen som bälte."* Bältet var den del av rustningen som bar upp allt det andra. Bältet höll samman alla andra delar. På bältet fästes de upp, så att soldaten skulle kunna utkämpa sin kamp effektivt. Tappade han bältet föll rustningen av.

Detta blev för Paulus en symbol för sanningen.

Utan sanningen, som bär upp vår rustning, faller allt av oss, och vi står där tillslut avklädda. Sanningen är en oskiljaktig del från den kristnes rustning.

Den som ljuger och bedrar, lever ett dubbel liv, kan aldrig segra när det kommer till andlig strid.

Jfr. Apg 19:13-16.

Vi kan möjligen lura och bedra våra medmänniskor, men våra lögner håller inte inför den andliga världen. Utan sanning i våra liv faller vi i striden.

Det tar kanske en tid innan sanningen blir uppenbar, men tillslut kommer den ifatt. Vi registrerar ett fall. Ett syndafall, kanske ett avfall. Men det började långt dessförinnan, med att någon övergav sanningen i sitt hjärta. Och tillslut blir det uppenbart.

Allt hänger på sanningen!

i. Paulus menar förmodligen både evangeliets sanning och vår egen integritet när han skriver om sanningens bälte. Gal 2:5, Rom 2:6-8.

B. *"rättfärdighetens pansar..."* Ett pansar, en bröstplåt, beskyddar de mest vitala delarna i kroppen. Vi är beskyddade av rättfärdighet. Men inte vår egen, 1Kor 1:30. Att kämpa kampen i sin egen rättfärdighet blir som att kämpa den i sin egen tunna tröja. Men hans rättfärdighet är ogenomtränglig.

i. Paulus menar förmodligen både den rättfärdighet vi tagit emot av Kristus, och som vi låter komma till uttryck genom vårt dagliga liv.

C. *"...som skor på era fötter villigheten att gå ut med budskapet om fred."*

Den romerske soldaten hade kraftiga skor som gav honom uthållighet och förmåga att marschera fort och länge, och som gav honom stabilitet i striden. Vår villighet, vår överlåtelse till världens evangelisering, ska ge oss uthållighet de sträckor vi måste marschera och fasthet i den strid vi måste utkämpa.

i. Paulus har Jes 52:7 i tankarna.

D. *"...trons sköld."* Paulus talar om tron som en sköld som beskyddar oss från *"den Ondes alla brinnande pilar"*.

i. Den sköld han beskriver är inte den lilla runda sköld som soldaten också använde, utan den stora, rektangulära sköld som soldaten kunde skydda hela sin kropp bakom.

ii. Också Petrus talar om trons betydelse i den andliga kampen, 1Petr 5:8-9. Förtroendet för Gud är ett starkt beskydd för våra liv.

E. "...*frälsningens hjälm*." Den beskyddar vårt huvud, vårt tankeliv. Ingen skulle få för sig att gå ut i striden utan hjälm.

F. "*Andens svärd*" Guds ord är det enda offensiva vapen som omnämns. Svaret på satans lögn är verkligen Guds ord. Det intressanta är inte vad du har att säga satan. Det intressanta är vad Gud har att säga honom! Jfr. Matt 4:1-11.

i. Ordet är ett vapen. Det torde vara uppenbart för alla att det pågår en ständig strid omkring ordet. Guds ord är det vapen med vilket vi intar nya områden.

G. "*Gör det under åkallan och bön...*"
Vi ikläder oss Guds rustning, och utkämpar striden under bön. Ständig bön. Vaken bön. Uthållig bön. Innehållsrik bön - "*för alla de heliga*".

III. Behovet av förbön, v.19-20.

1. "Be också för mig...", 19a.

Efter att ha visat att vi också kan utkämpa den andliga kampen i andras ställe (v.18) ber nu Paulus om förbön för sin egen situation.

2. Tydlighet och mod, v.19b-20.

Paulus ber om förbön för två ting: Om att få rätt ord av Gud och om mod.

Har vi mod men inte tydlighet i vårt uppdrag bringar vi mest förvirring. Har vi tydlighet, men inte mod, kommer vi att tala för tyst, och inte bli hörda. Vi behöver verkligen be om BÅDE tydlighet och mod - för varje kristen i allmänhet och varje förkunnare i synnerhet.

A. Förmodligen har Paulus sitt förhör inför kejsaren i tankarna.

IV. Behovet av vänners stöd och uppmuntran, v.21-24.

1. Paulus sänder Tychikos till församlingen, v.21-22.

A. En medarbetare som ofta fick vara Paulus budbärare, Apg 20:4, Kol 4:7, 2Tim 4:12, Tit 3:12. Han sändes för att uppmuntra församlingen.

2. Avslutnings ord, v.23-24.

A. Paulus avslutar brevet som han inlett det, med att tillönska församlingen frid och nåd. Två viktiga hörnstenar i det kristna livet.

Paulus är fånge i Rom. Men han är inte fånge i sig själv. Instängd i ett litet rum, i husarrest, under ständig bevakning, drömmer han fortfarande om hela världen, om evangeliets framgång. Han sänder sin medarbetare för att uppmuntra församlingen, och hans slutord är välsignelse ord. Låt oss ta efter hans föredöme.

Efesierbrevet innehåller kanske Bibelns djupaste undervisning om församlingen. Det är ingen skrivbordsprodukt. ingen torr teologisk avhandling. Den är skriven av en man som älskade församlingen djupt.

På knä

*Varje gång du går ner på knä
går du in i strid.*

*Varje gång du knäpper dina händer
fattar du svärdet.*

*Varje tårevävd suck
är tordön inför Gud.*

*Varje ödmjuk bön
ljuder som en stridsbasun
i andens värld.*

*Varje församling på knä
är en armé på vandring.*

*Varje hjärta i bön
är en hjälte i strid.*

*Varje upprättad själ
är den hjältens lön.*

*Varje ord ifrån Gud
är all möda värd.*

*Det är allt
och det räcker;
det är mer än nog
för en sargad kämpe
att få finna en plats
vid Din fot,
vid Din tron,
i Ditt himmelska hem.*

*Men jag vill ej gå in
i Din tronsal en dag,
med ett svärd
som ej svingats
i ett enda slag;
med en sköld som ej
har sett någon strid.
För jorden är kamp.
Din Himmel är frid.*